

Arbuskulárně mykorhizní symbióza je jednou z nejstarších a přitom stále nejrozšířenějších interakcí. Tento vztah mezi pro člověka nepatrnými půdními houbami a kořeny rostlin, především bylin, je předmětem výzkumu s mj. nadějným využitím v trvale udržitelném zemědělství. Intenzivní výzkum však probíhá i na úrovni buněčné a molekulární, neboť přesné mechanismy fungování této symbiózy jsou stále zastřeny tajemstvím. Pochopení těchto pochodů je žádoucí nejenom v době rozmachu genového inženýrství.

Běžně využívaným modelovým organismem pro výzkum rostlinných symbióz je menší bobovitá rostlina z rodu tolíce – *Medicago truncatula*. Využitím DNA čipu na všechny známé geny *M. truncatula* a porovnáním mykorhizních a nemykorhizních rostlin autor vytypoval několik genů, které by se symbiózy mohly účastnit, a z výsledků sepsal diplomovou práci. Navazujícím experimentem se zásahem do fyziologie rostliny poukazují autoři článku (Konečný a kol., 2019) na pravděpodobné zapojení některých dříve nehlášených genů v symbióze, ale také na rozdílné módy regulace u genů, jejichž pravděpodobná symbiotická funkce je publikována.

Tato rigorózní práce se zaměřuje na uvození prvoautorské publikace, bližší výklad experimentu, který není součástí diplomové práce a je stěžejní informací v recenzovaném článku, a komentář k pracím, které publikaci citují.